

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 089 לתאריך: 19/8/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

אף אחד לא אוהב
אותי!!

אם הייתי לבד, היית
בטוח זוכה במדליית
זהב!!

דוד אלמן

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור
בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"

"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

"כל סוטה" בטעם של "דיברי הכפר" (ראו זאת כאזהרה!)

אז ככה... לא רק שלקחתי לעצמי את תפקיד העורך, אני גם לוקח פריבילגיות מסוימות ואחת מהן היא הכנסת מאמרים עם טעם של "דיברי הכפר".

יש למישהו בעיה עם זה!? הא!?! הא???. שיקום!!

הראשונה בכתבות היא כתבה על "גיטל" מראש פינה.
מי שלא זוכר את המוסד הזה שנקרא "גיטל" כנראה בן 50 ומטה.
היי! מי זה אמר "Watch it, your age is showing?"

הכתבה השניה שאולי תהפוך לפינה חצי קבועה היא "לכל ישוב יש שם".
פינה זו תביא בכל פעם שם של ישוב בגליל, מספר מילים ופרוש השם.
(כאן המקום להודות ל"כוון חדש" - עיתון ותיקי הגליל ובמיוחד לאראלה מיראון)

בקיצור.....
אם לא תכתבו, העיתון הזה עלול בקלות להפוך למשהו דינוזאורי כזה...
עם שירים, בלדות, מקאמות ודברי חוכמה של אחרים...
כל מיני כתבות כגון "זה אכפת לי!", "זה לא אכפת לי!", "מה בכלל אכפת לי???",
"זה מעניין את קצה ה..%#%\$... שלי!!" ועוד כהנה וכהנה
ולבסוף אפרסם גם את מילות ההמנון הלאומי ונעמוד כולנו בזיקפה קהילתית גאה.

רגע!!!.....
אולי זו סה"כ קנוניה מאורגנת להחזיר את "דברי הכפר".....? הממממ.....

הקנוניה:- "נו... אז מה רע בדברי הכפר?"

אני:- "אין שום דבר רע בדברי הכפר!! - אין שום דבר!!"
אין דברי הכפר!!! במקרה שלא שמת לב....."

דברי הכפר:- "I'll be back!!!"

ולבסוף ציטוט מדברי המשורר הלאומי המסכם את הכל בפשטות מדהימה:

"לא ביצה אני, ולא מלפלפון,
ימינו אלה הם ימים של חידלון.
חריקת המנעול...
מנגינת השבלול...
ומצב צבירתי הוא... לישון!!!"

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

דוד אלמן /

יומנו האישי של פרור

כן, אני כבר רואה אתכם פוקחים עינים וזורקים בי מבט מזלזל כזה כאילו שאני אפס, כאילו שאין בי נשמה. אז תדעו לכם שגם לפרורים יש נשמה, לפחות לי ולא לה מידידי שאני מכיר.

והיה והצלחתי לעורר בכם עניין ולו הקטן ביותר, הינה סיפורי... מכירים אתם אותי רק כשאני נופל מאיזו פיסת לחם או עוגה. יש המרטיבים אצבע, לוחצים ומכניסים לפה. יש החובקים אגודל ואצבע ומעיפים אותי הרחק מהמקום בו שכבתי ולרוב אין זה משנה לאיזה כוון הועפתי, העיקר ש"היא" לא תראה אתכם עושים זאת. נכון?

אבל חיי אינם מתחילים ומסתיימים כפרור. גלגולים רבים עוברים עלי עד שאתם ברוב טובכם מעוניינים בכלל להביט בי.

תחילת דרכי אי שם בשדות החיטה הירוקים. ילדותי זו עברה עלי בנעימים כאשר אני נע ונד ברוח הקלילה חפון בעטיפה ממגנת כנגד כל פגעי הטבע והחרקולוגיה. תקופה זו של חיי הינה שיא הרוגע והשלווה. מים, שמש ורוח קלילה חולפים עוברים עלי ואני כולי מדושן עונג.

אך מגיע, מה שנקרא אצלכם "הקציר" ומפלצות ענק רעשניות עוברות בשדה וקורעות אותנו, גרעיני החיטה מאמנו השיבולת. את אימי לא ראיתי יותר מאז אותו יום בהול ורעשני. עצוב לי. מכאן דרך לא ארוכה אך רעשנית ופעלתנית מאין כמוה מביאה אותי עם רבים מחברי, כשק קמח אל המאפיה.

בעוד אני מנסה להתאושש מהמעברים המהירים והינה מוצא אני את עצמי בתוך עיסה דביקה כשהאופה עומד מעלי ולש... ולש... ולש.....

בסיום הלישה אני מוכנס אחר כבוד לתנור כגוש עיסתי כזה ושם אני זוכה למנוחה כלשהי. מנוחה זו אינה אורכת זמן רב ובסיומה אני מוצא מהתנור, נארז ונשלח לחנות הלחם הקרובה. נו, משם כבר אתם מכירים את הסיפור ותוך זמן קצר אני נח על שולחנכם ככיכר של לחם יחד עם רבים מידידי שעברו את המסלול כמוני.

והיינה, אתם, בזלזול מוחצן, מכניסים "ביס" עמוק בכיכר ומי מאתנו שלא שפר עליו מזלו, נופל, נוחת על השולחן..... ואת הסוף הרי אתם מכירים.

מבקש אני, בפעם הבאה שתראו אותי נח על שולחנכם, אנא, עיצרו לרגע קט וזיכרו את סיפורי. סיפורו של פרור אחד מיני רבים המזין אתכם מדי יום.

תודה על תשומת הלב

בזב אלמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידינו
שיר התחדשות, בנין ועליה

חמור לחמור – אדם...

שני חמורים ותיקים רובצים בצילו של עץ בפאת השדה
זוקפים אוזניים ארוכות, מגרשים זבוב טורדן, זה מעכוזו של זה...
"שמעת חדשות לאחרונה?" שואל האחד את חברו העסוק בבליסת חופן קש
"מה יש כבר לשמוע?" משיב השני 'הרי מתחת לשמש אין כול חדש'...
"נכון, אבל אצל בני האדם יש לאחרונה מהומת אלוהים...
הם בהיסטריה כללית, מתרוצצים כעכברים מבוהלים"...

"אל תכניסו אותנו לעניין" התערב בשיחה עכבר שחלף במקום לתומו...
"גם ככה בני האדם רודפים אותנו על לא עוול בכפינו, מידי יום ביומו"...
"אל תדאג עכבר חביב" אמר אחד החמורים וצחק
"הפעם - כול הבאלגן זה בגלל איזה חיידק"...
"כן" אמר החמור הנוסף "החיידקים האלה כמה קטנים - ככה ממזרים"...
"לא עושים חשבון... לא לבני האדם, לא לחמורים ולא לעכברים"...

"מה הפעם? ליסטריה, סלמונלה או קולי צואתי?" סינן העכבר מתחת לשפם
"הו הו" גיחך החמור לעבר חברו "יש לנו פה עסק עם עכבר חכם מדופלם"...
"זה לא מריח טוב"... הפטיר העכבר בפסקנות לעבר השניים
"כול הצרות בעולם מתחילות ב'תוצרת' של בני המעיים"...
תאמינו לי אני מכיר טוב כול 'חור' בכפר בקיבוץ ובעיר
ובטוח יש מקומות - שלא הייתי ממליץ להיות שם 'זבוב על הקיר'..."

שמע זאת הזבוב שהחמור העיפו בזנבו מאזור פי הטבעת...
"מי כמוני בעיניינים כאלה מייטיב לדעת?"...
לא סתם כתוב אצלנו במקורות:
תאכל חרא! מיליארד זבובים אינם יכולים לטעות"...
באמת מוזרים בני האדם – מאכילים אותם חרא כול השנים
ובסוף רק על חיידק קטן הם מתלוננים"...

גיחך החמור למשמע משנתם של צמד הדוברים
"יפה דיברתם זבוב צואה ומכרסם בן עכברים
המצחיק שלי ולשכמותי קוראים חמורים...
אז ההנה לכם מוסר השכל ולקח בנימה קצת מבודחת:
לעיתים לא כדאי לדעת מה שמים לך בצלחת...
נכון שהתפוח לא נופל רחוק מהעץ (אבל גם לא החרא מהתחת)"...

אבי

תמונה שווה 1000 מילים
A picture = 1000 words

DAVID O. SELZNICK'S production of MARGARET MITCHELL'S *They of the Old South*

GONE WITH THE WIND

in TECHNICOLOR *Starring*

ORI SASON

as BENNY BUTLER

LESLIE

HOWARD

MIRI REGEV

and presenting

VIVIEN LEIGH

as SCARLETT O'HARA

A SELZNICK INTERNATIONAL PICTURE

DIRECTED BY VICTOR FLEMING

SCREEN PLAY BY SIDNEY HOWARD

and METRO GOLDWYN-MAYER Release

Music by Max Baer

של מי האצבע הזו/ א.ב. נאי

יום אחד זה הגיע. השינוי המיוחל לו חיכינו.

וכל מה שעשינו הוא רק תקווה ואמירה יהיה בסדר, הטוב תמיד מסתדר כי הכול לטובה, המשכנו בחיים שלנו, לאכול לישון לעבוד לשחק לקנות ולשמוח בשמחות ודברים רבים שפשוט, עושים. ואז הגיע היום הזה שהחיים שלנו בזבל כי סמכנו על אחרים.

השקט הזה שאתם חווים, זה חום הקיץ, כולם בתוך משרדים ממוזגים בפגישות ליצור שינויים שינחילו עליכם בחורף כך שבקיץ הבא כבר יהיה כבר קיים.

שמזכיר לי את הבדיחה, שבט האינדיאנים באו לראש השבט ושאלו אותו, האם נראה לך שהחורף יהיה קשה ונאסוף עצים, הצ'יף אנא כן, תאספו עצים רבים.

כעבור שבועיים באו שוב ושאלו את הצ'יף, מה אומר? יהיה חורף קשה מאוד האם לאסוף עוד עצים? אנא להם כן תאספו הרבה נראה שיהיה חורף מהקשים.

וכך גם אחרי שבוע ימים של איסוף מסיבי של עצי מדורה נענו באיסוף נוסף.

אלה שראש השבט לא ממש ידע איך יהיה החורף והחליט לקפוץ לחזאי הידוע באזור ושאל אותו, תגיד, אתה חוזה חורף קשה?.. החזאי אמר; נראה לי אחד החורפים הקשים שנראו באזורנו לבטח קור עז ולא אתפלא אם שלג.. ראש השבט שאל איך אתה יודע? שמע אנא לו החזאי, האינדיאנים אוספים עצים כמו משוגעים.

שבילים, שבילים בונים בכפר במעגל וסביב עם עזרה מבחוץ, רק אוי כמה חבל, שבסוף כולם נפגשים והם לא מדברים, כי כולם פה בעצם שונאים ולא באמת מכירים, רק צביעות טמטום ואטימות מתהלכים כאן ברוב.

עובדה "בן קיבוץ" עדיין ראשון בחיפוש של גוגל.

קחו פיפי של חבר, ערבבו אותו אם ביצית של חוצנית, שיולדו ילדים מעורבים. שיביאו חבר עם פיפי חוצני, ערבבו ביחד ותיצרו ילדים. שזה ה"קיבוצניקים" שקיימים היום תכלס. **זן נכחד**

אמרנו?

מי אני? לא מהמניין, אני עצמאי ולא חלק מהעניין, חבר אחר משותף לעוד זרים, שבאו לכאן לקבל קצת שקט ורגעים מזדהים, ולקחת קצת צבע בחגים. אין לי מילה אני לא כלכלי את הנטל אתה לוקח לא אני. ושצריך אתה בבית להיות יודע, רק שאני והם מתנדבים לקיים פה שינויים, נותנים יד בחגים, וחיים כאן הרגע, כלום לא שלי רק להסתכל אתה כאן קובע. מתי בכלל חשבתי שאני פה יליד וזה הקובע.

"מתארגן על מסיבה רואה שאין סיבה, הילדה שוב נרדמה, ואני יושב בבית לראות סדרה, רק שהיא לאחר שעה בוכה וקמה בסרט, כנראה שגם לסדרה אין סיבה נהדרת, אעבור להעסקה אחרת, פותח ספר רק הוא של ילדים וחסר מילים, ואני איתה מקשקש במעגלים, אין לי חיים כך קורה, אמרו לי יביא שמחה, ולי אין סיבה למסיבה.

נו גלגלתם "בן קיבוץ" בגוגל ושמתם לנגן כבר? והאם ראיתם שדודו היה במקום השלישי בחיפוש עם מילות של השיר.

גם הפעם אין צורך להבין כלום שכתבתי גם לא צריך לשאול זה לא משנה מה קודר במוחי, תמשיכו עם החיים שלכם השיירה ממשיכה והכל ישכח עד לסטייה הבאה.

חברים שלום, ואני מתכוון לשניהם.

הייתי רוצה לשתף אתכם בכמה הרהורים שעלו בי בעקבות כמה התרחשויות בהווה, אבל גם בגלל קולות העולים לאורך כל הדרך, מאז שהגעתי לכאן בשנת 1972 במאה הקודמת, וביחד עם יוסי כץ תקעתי את קורות העץ לעמודי החשמל לתאורה למערכת החדשה שנבנתה סביב לקיבוץ שהחל להתרחב.

הקולות האלה מדברים כל הזמן או רוב הזמן או חלק מהזמן על "הקבוץ" ו"הממסד", כאילו הם גורמים שנמצאים אי שם למעלה על תל רומן, ולמטה נמצאים הם החברים "הפשוטים", אלה שהממסד עושה להם ושותה להם ובזמנו הפנוי יוצא להפלגות בספינות שעשועים ברחבי הים התיכון.

אז מאחר ונבחרתי לא מזמן להנהלה, ואני יושב יחד עם קבוצה נבחרת של נשים וגברים, אני יכול להעיד שכל מי שיושב בהנהלה איתי נמצא שם ראשית משום שהוא היה מספיק טיפש להסכים להעמיד את עצמו לבחירת הציבור.

ושנית שהמכנה המשותף הרחב ביותר שאני יכול להכליל אותם בו, זה שהם אנשים רציניים נטולי כוונות זדון, ובעיקר גם אילו היו רוצים היה קשה להם מאוד לבוא ולטעון שהם "נהנים" מהתפקיד. שעות לא נוחות. ישיבות ארוכות וחלקן משמימות. ובעיקר בעיות השעה שמעסיקות את החברה כולה וזה הרבה מאוד אנשים והרבה מאוד כאב ראש.

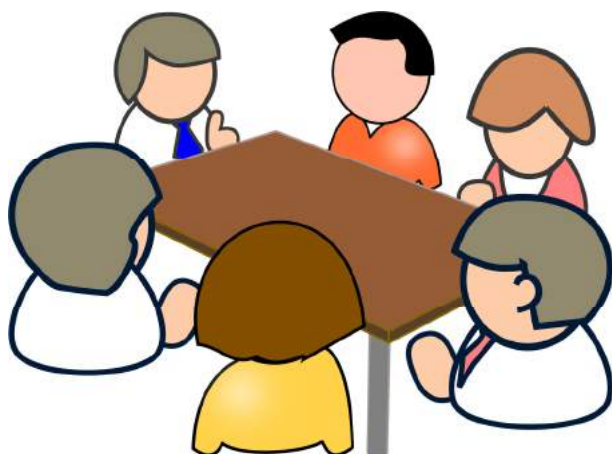
אני רוצה שיהיה ברור הכי נוח להיות במצב שבו "הקבוץ" ו"הממסד" עשו לי. כי במקום הזה אני לא אחראי לשום דבר שקורה. ובעיקר לא מה שקורה לי עצמי. בסופו של יום ה"ירו לי שתו לי אכלו לי" הזה מצד אחד לא משנה את המצב, ומצד שני משאיר אותי צודק תמיד.

שיהיה ברור, אני לא נגד ביקורת. ההפך מכך. אני חושב שכל מוסד מנהל זקוק לביקורת גם מהציבור וגם ממבקר מקצועי. אבל הוא זקוק גם לאמון. ולהזכירכם כל אחד מהאנשים היושבים היום בהנהלה נבחר על ידי הציבור. חלקנו על ידי הרבה מאוד חברים שנתנו בו או בה את אמונם. וכאשר אותם אנשים שמו את הפתק הנושא את שמו של כל אחד מאיתנו, הם אמרו לנו על ידי כך למעשה ש"אנחנו סומכים עליכם ומאמינים בכם ויודעים שתעשו את הטוב ביותר שתוכלו לעשות".

עכשיו נבחרנו כדי להכריע לפעמים גם הכרעות קשות ולא רק ליהנות מהפלגות יוקרה לכרתים. והכרעות קשות דורשות לפעמים לעשות צעדים קשים. אבל היי באנו לעולם מתוך ידיעה שאף אחד לא הבטיח לנו זר של וורדים, ולכן אנחנו לא מצפים לזרים כאלה.

והכי חשוב שיהיה לכם ברור אם לא תהיו מרוצים מהדרך בה אנחנו מנהלים את המשבר, תמיד תוכלו להגיד לנו "שלום שלום ואל תבואו לנו בחלום", לפזר אותנו להעמיד את עצמכם לבחירה ולזכות באמון הציבור. אבל אז כבר לא תהיו במקום שמוציא את עצמכם אל מחוץ למשחק. ושיהיה לכולנו בהצלחה

שלכם דודו פלמה

עם חברים כאלה מי צריך אויבים? / דוד אלמן

השעה שתיים אחר הצהריים ביום "ההוא" ואני מוצא פתק על דלת ביתי ובאי אפשר לטעות ברצונו של הפתק ממני - "אתה מגויס בצו 8 - צא מייד לנקודת התארגנות יחידתך" - השנה 1973 וזו תחילה של "מלחמת יום הכיפורים" כמוני קמו אלפים באותו היום, עזבו את ביתם בבהילות שלא ידענו כמותה מאז קום המדינה. הגענו לבסיס, התארגנו בבהילות ויצאנו כמעט מיידית לכוון הגולן.

נחתנו בגשר הפקק שם נאמר לנו שיש להמתין בשלב זה. עקב הפגזות הסורים נכנסנו לכוננות ספיגה או בעברית פשוטה "חפרנו כמו חמורים" באדמה הקשה.

מקרה "עם חברים כאלה....." א' :

בעודנו חופרים במקום החלו פגזים סורים לנחות בצדו השני של הירדן, מרחק של כמה מאות מטרים מאתנו. מאחר והיינו בערפל בכל הקשור למה בעצם קורה, פתחתי רדיו לשמוע מה אומרים בחדשות. אני שומע הודעה בזו הלשון: "הסורים הפגזו זה עתה 500 מטר מזרחית לגשר הפקק. לכוחותינו שלום"

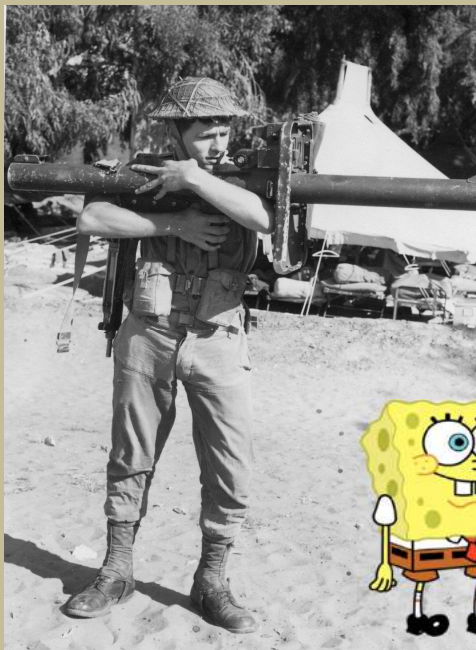
אני הייתי בשוק!! המשוגעים האלה ב "קול ישראל" מטווחים אותנו ברדיו הכי ציבורי שיש! יצאנו בשלום מהעניין אבל ממש לא הודות ל-"קול ישראל"!!

יומיים לאחר מכן עלינו לרמה לאחר שיחידת "צביקה" ושאר גיבורי ישראל הדפו את הסורים. אני הופניתי למוצב על הגבול שבו שהינו כשלושה חודשים!! המילואים נעצרו אצלי רק לאחר 186 יום. בהחלט הספיק לי.

מקרה "עם חברים כאלה....." ב' :

קבלתי פיקוד על עמדה מסויימת במוצב ולילה לילה הייתי עולה לשם לשמור כ-4 שעות בכל פעם. הזהירו אותנו מהקומנדו הסורי ולכן לא ישנתי בעמדה, דבר שבימים כתיקונם היה דבר שימושי לצורך העברת השמירה במהירות.

בערב ספציפי זה, שמעתי משהו בין גדרות המוצב ממש לפני העמדה שלי. דרכתי את הנשק והתקשרתי לרגם שירים תאורה. מי שלא יודע, פצצת מרגמה מועפת בעזרת מטען הודף שדואג שהפגז יגיע רחוק מאתנו. מהלחץ שכחו הרגמים, כנראה, את המטען ההודף. הפגז יצא.... ונחת.... מטר לפני העמדה שלי!!!

שתבינו, אני מאמין בצהל, וביחידה שלנו כולם חברים, ובכל זאת עברו בראשי מחשבות רציניות על העברה לצבא הסורי!

בסופו של דבר עם "חברים" כאלה כמו "קול ישראל" או כמו "ידידי" הרגמים, יש לי יותר סיכוי לשרוד בצבא הסורי.

או כפי שאמרתי:

אם חברים כאלה מי צריך אויבים!?

אבל כפי שרואים בתמונה, הצלחתי לעצור את פלישת הצבא הסורי

נרגש עד דמעות קראתי את וידויו המצמרר של ד.נ. מליל הבחירות באליפלט...
באמת איזה ילד אתה (דני) אליפלט? כדברי השיר... להיות חבר במפלגת שמאל
קטנה ובלתי נחשבת, לא בימינו אלה... אלא לפני כמעט 40 שנה... מי היה מאמין,
כנראה שאין תחתית לחבית...
אומרים שהגמל יכול לראות למרחוק עד מאוד, אבל לא יכול לראות את הדבשת של
עצמו... ולכן כנראה אליפלט שלנו (ד.נ.) לא הצליח לראות את הקלפי המקומית
שבבחירות הכלליות לאורך שנים מקום המדינה, לא היו מגיעים אליה בכלל
נציגים ממפלגות אחרות... (אומר בסוד - היו מפלגות אחרות בישראל...) אחוזי
ההצבעה לטובת "המפלגה הנכונה" היו מעוררי קנאה גם במוסגים של אסאד
בסוריה, סאדם חוסיין בעירק, ברזנייב בברה"מ צ'אוסקו ברומניה ועוד אי אלו
משטרים שהדמוקרטיה היא נר לרגלם... כיצד היו "הפוליטרוקים המקומיים"
"מציביעים בהתנדבות" במקום חברים שלא היו בארץ ביום הבחירות במקרה
הטוב, או ש(לא עלינו) לא היו בין החיים... במקרים אחרים... כלומר נחים את
מנוחתם הסופית "בין הזיתים"... - שנים לפני שאבא של ח"כ אורן חזן חשב על
אימוץ הרעיון... אליפלט שלנו לא זוכר כנראה את המונוי כלי הרכב של התנועה
וההסתדרות שהיו מגויסים "בהתנדבות" לטובת פעילות במקומות שלא הכירו
ולא ביקרו בהם מעולם, על מנת להטיף בהתנשאות לילידים המקומיים למי נכון
להצביע - משל אפרים קישון לא כתב וביים את מעללי "סאלח שבת"י... גם לא
סיפרו לו כנראה לעולם על המנהיגים - שלא היו מן האספסוף - שהורו לירות על
המנסים להציל את נפשם בקופצם המיימה מסיפון "אלטלנה" הבוערת... כמו
כנראה עוד אי אלו דברי (אמת) אחת או שתיים על ימי מפא"י העליזים... לאחרונה
שמעתי בדיחה מעט צינית בעניין: למוסד ממלכתי מגיעים לצורך בדיקה התאמה
למשרה ציבורית חינוכית אחד מאנ"ש (אנשי שלומינו) ואיש ימין, ודתי רחמנא
לצלן... נכנס הראשון לועדת הקבלה ונשאל: מתי פרצה מלחמת העולם השנייה?
הוא מגמגם קצת ועונה אלף... תשע מאות, שלושים ו... משהו. יפה עונה ראש
הוועדה שלושה מספרים מתוך ארבע... נקבל זאת כתשובה נכונה... ומתי
הסתיימה המלחמה? מקשים עליו בשאלה נוספת... ושוב הלה מגמגם קמעה
אלף... תשע מאות ארבעים ו... משהו... ושוב נענה: יפה, שלוש מתוך ארבע... נקבל
זאת כתשובה מספקת. ושאלה אחרונה: כמה יהודים נרצחו במהלך המלחמה?
מיליונים... עונה הנשאל. יפה מאוד אתה בהחלט בכיוון הנכון ונראה לנו מתאים.
לצורך הפרוטוקול הם מכניסים לחדר גם את המועמד השני ושואלים אותו: מתי
פרצה מלחמת העולם השנייה? והלה משיב: ראשון בספטמבר אלף תשע מאות
שלושים ותשע (1/9/39) ומיד מוסיף - י"ז אלול התרצ"ט. הבוחן מגמגם קצת... אך
מתעשת וממשיך: ומתי הסתיימה מלחמת העולם השנייה? משיב הנשאל:
השמיני במאי אלף תשע מאות ארבעים וחמש (8/5/45) כ"ה באייר התש"ה, והיה
מוסיף גם את היום בשבוע לוליא נשאל מיד: וכמה יהודים נרצחו במהלך
המלחמה? כ- שישה מיליון אנשים נשים וטף! קוטע אותו ראש ועדת הקבלה:
שמות, אנחנו רוצים לדעת שמות... מקווה שהמשל והנמשל מובנים גם על מי

שאינם נמנים על אספסוף ימני נבער ומתלהם... נתן אלטרמן שכתב את השיר הנפלא הזה ונמנה על אנשי ארץ ישראל השלמה! ידע מה זה פירוש השם המוזר הזה: **אליפלט** - ה' שחרור (בפירוש המילולי) וגם שמו של אחד מילדיו של דוד המלך... השיר אותו כתב אלטרמן כעשר שנים לאחר מלחמת העצמאות מתוך מודעות ורצון להנציח בשיר את גבורת לוחמי תש"ח. השיר בוצע במקור ע"י להקת גייסות השיריון (השיר היחיד של נ.אלטרמן שנכתב במיוחד ללהקה צבאית. וזכה לאין ספור ביצועיים ביניהם של להקת "התרנגולים" אריק איינשטיין ועוד.

אבי

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

מתיבת הדואר

from the mailbox

(From the Honorable mailbox:-)

Dear Yoram, thank you for sharing with us your childhood experiences. I admire you very much for your openness. I surmise that you had gone away at an early age to heal and psycho-metabolize your pain. Isn't it so that most of us have to come to terms with our past in order to move on in life? I hope that peace, understanding and forgiveness will accompany you for the remaining years of your life.

shalom, Rafael

(This here be a letter TO the mailbox)

Dear readers all,
I would like to share with you some amazing responses I get from some of you readers. Yet cannot publish, due to specific requests.

It is not easy for everyone to spill their guts out in letters and words, which makes it all the more admirable when you do.

In this day and age where we live under a load of labels, and can be criticized for the smallest hiccup, it shows guts to respond even on a personal level, not to mention outright publication of one's thoughts and feelings.

Let it be known that In spite of my frustration, of "*not enough active participation*" I do see you and understand even when you don't say a word.

So thank you all

David

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

הכל אודות גיטל / דוד אלמן

כל מי שחי בכפר הנשיא בימים ההם, יודע מהו המוסד הזה שנקרא "גיטל" בראש פינה. בעיסוקי במערכת "כוון חדש", עיתון וותיקי הגליל מצאתי כתבה משנת 2003 של רות עוזרד מלהבות הבשן, בנושא.

בסמוך לכביש הישן בראש-פינה, במקום שפעלה לפני זמן לא רב תחנת דלק, נפתח לאחרונה בבית-קפה הנושא את השם "גיטל".

פתיחת בית-קפה חדש איננו דבר יוצא דופן בגליל, הנמצא היום על מפת תיירות הפנים. מקומות בילוי, מסעדות ובתי-קפה בשמות שונים ומשונים צצים כפטריות אחרי הגשם. אך לא כך היה תמיד.

ותיקי הגליל בודאי זוכרים את פונדק הדרכים של גיטל שהיה אחד ויחיד מטבריה עד מטולה, ואת גיטל גם היא אחת ויחידה, שניהלה את המקום ביד רמה. דמותה שייכת לתולדות הגליל של אותם הימים.

"גיטל" היה מוסד!

(המשך בעמוד הבא.....)

תחנת בקורת הגבול שהציבו האנגלים בראש-פינה, הייתה מול המסעדה שלה. שוטרי הגבול אכלו אצלה ונהגו לקרוא לה **Mother Gitel**. זה היה מקום מפגש של בחורי הפלמ"ח, ואומרים ששם תיכננו את הפעולות של החייל.

מספרים שיגאל אלון היה מבאי הפונדק וגיטל עזרה בהעברת נשק ועולים לארץ. במלחמת העצמאות לא רק האכילה את הבחורים, לעיתים שימש הפונדק גם לאכסניית הלילה ללוחמים שנתקעו בסביבה.

בסיתי לאסוף פרטים על קורות חייה של גיטל, אך מסתבר שהלוטה בערפל רב על הידוע, כיאה לדמותה המיתולוגית. גיטל עלתה ארצה מרוסיה עם בעלה, בתחילת שנות העשרים של המאה הקודמת. בעלה, ככל הנראה, נפטר בגיל צעיר. בשנת 1929 פתחה קיוסק ובמשך הזמן בנתה בית מאבן בזלת העומד איתן עד היום וחדריו משמשים כעת את לקוחות בית-הקפה.

צעיר בניה, אירה, נרצח בשנת 1936 בידי ערבי. הוא נורה בגבו בסמוך לקיוסק. בתה התחתנה ועברה לגור במרכז הארץ. גיטל אמצה את קלמן, נער יתום, והמשיכה לנהל את העסק. היא הגיעה לזיקנה מופלגת, אך איש לא ידע את מנין שנותיה. היא נהגה לאמר: "אני כמו הנשים הערביות שלא יודעות את גילן".

הגליל זוכרים אותה כאישה אמהית, חמת לב הדואגת לשלומם. כל אחד והגיטל שלו. יש שזוכר אומצת בשר עסיסית שהייתה שמורה ל-"מעודפים" בלבד והוגשה בחדרי חדרים. יש הזוכר לילה של הפצצה סורית כבדה בו פקדה גיטל על קבוצת לוחמים למצוא מחסה בחדר "הבטוח ביותר" בבית.

אוסוף גם סיפור אישי. אחרי לידת בני הבכור, בדרך חזרה לקיבוצי בעמק החולה, התארכה הדרך והגיעה שעת ההנקה. הנהג עצר אצל גיטל שמיהרה לברך אותו ב-"מזל טוב" והדביקה לו נשיקה מצלצלת, על אף שניסה לומר לה שהוא איננו האבא. אותי הובילה לחדר הקט. ישובה על מיטתה המכוסה שמיכת פוך גבוהה ומצופה ציפת משבצות אדום לבן, הינקתי את בני. גיטל לא איחרה להביא בקבוק בירה מאלט, סגולה לשפע חלב.

(ותוספת קטנה שלי - דוד א.)

לפני כ 7 שנים הוסב שם המקום ל-"דיוינו" והמקום הלך ושקע כמסעדה. לימים הוחלף שם המקום חזרה ל-"גיטל גוסטו קפה" - משהו בסגנון איטלקי כנראה. לא יודע מה מצב המקום מהבחינה הקולינרית אבל את ההיסטוריה איש לא ייקח מאותה גיטל (קליינשטיין)

גם היום גיטל בוודאי הייתה אומרת באידיש:

"Esst kinderlech, esst!"

("תאכלו ילדים, תאכלו!")

לכל ישוב יש שם

התודה למערכת "כוון חדש" - עלון וותיקי הגליל
ובמיוחד לאראלה מיראון (וגם קצת לויקיפדיה)

והפעם הישוב: קיבוץ דפנה

הישוב הוקם על אדמות הכפר הנטוש דיפנה.
באזור גדל השיח הידוע בשם "ער עציל", שהוא שיח הדפנה.
השם דפני מוזכר בכתבי יוספוס פלאביוס
"תולדות מלחמות היהודים עם הרומאים": שם נכתב....
"האגמים המשתרעים עד דפני ושם ארץ מעינות המים" (א' 4, 3)

הקיבוץ עלה על הקרקע ב- 3 במאי 1939 בין 54 קיבוצים ומושבים שעלו כיישובי "חומה ומגדל".

בהסכמת אוסישקין (שהיה פעיל בגאולת/קניית אדמות) הוקמו באזור באותה שנה חמישה ישובים שנקראו "מצודת אוסישקין". קיבוץ דפנה היה אחד מהם.
ארבעת האחרים - קיבוץ דן, המושבים שאר-ישוב ובית-הלל, וישוב דתי בשם "נחלים" שנעזב, וכיום באדמותיו שוכן קיבוץ הגושרים.

גרעין המייסדים התגבש משנת 1932 מיוצאי ליטא, פולין וגרמניה. שהה בנס-ציונה ועבד במקומות שונים בארץ, עד עלייתו על הקרקע. ייחודו של הקיבוץ בהיותו שוכן בין שלושת פלגי הדן. בתחמו בית הספר התיכון האזורי "הר וגיא".

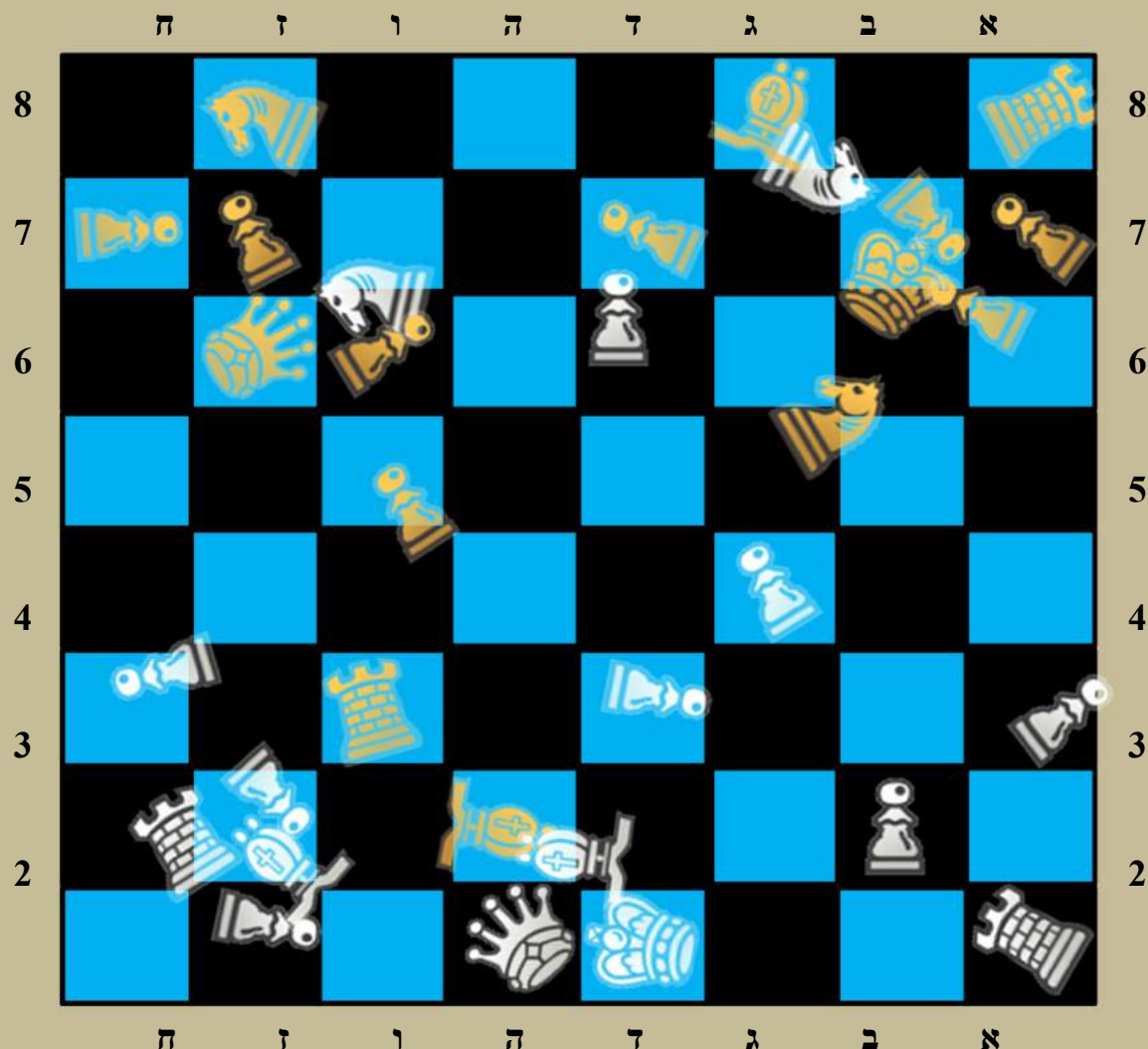
בשל מיקומו ליד הגבול, סבל היישוב מהתקפות רבות במשך שנות קיומה של מדינת ישראל. מספר פעמים (בין היתר במלחמת השחרור ומלחמת לבנון הראשונה) פונו הילדים מן הקיבוץ. פעמים רבות ירדה אוכלוסיית דפנה למקלטים עקב הפגזות או ירי קטיושות.

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

שה... מט או לא?

הכתום התעצבן והפך את
השולחן והכלים!!

אין כמו אלימות כדי להכניס קצת
עניין בחיים, לא?

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

זהו כביש הגישה מראש פינה לכפר הנשיא
"למי תודה? למי ברכה? ... לעבודה ולמלאכה!!"

"כל החבייירים מתבקשים לחדרוכל!!"

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

מי מכיר? מי יודע? מי זוכר?
כן, רובם הורים וחלקם סבים/סבתות
כנ"ל לגבי התמונה התחתונה

כשאני והסבתא ישבנו בצוותא

נוסטלגיה בהתהוותה

"יבוא היום ועוד נשב אל מול האח.....ומסביב ומסביב ישב הטף.....
..... תזיל דמעה ותקנח את האף, ותאנח: היו זמנים היו זמנים.....
.....עכשיו דבר אין להכיר על המשלטת יושבת עיר.... אולי בזכות אותם ימים"

